

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

Του JEAN MADELINE

Βράδυασε, ή μέρα τέλειωσε, τὰ ραψίματα μοιράστηκαν. Τώρα ή Γετρούδη, ή μικρή μοδίστρα εινε ελεύθερη.

"Εφαγε μαζί με τή γρηή μητέρα της. Τό δείπνο βάσταξε πολύ ώρα. Τό φαγητό των φτωχών, βάστα περισσότερο απ' τὸ φαγητό των πλουσίων! Σκορπισμένοι στη δουλειά όλη τή μέρα οι φτωχοί, άνταμώνουν μονάχα στο τραπέζι, και τρώνε σιγά - σιγά για να βαστάξη περισσότερο ή εύχαριστησις που βρισκονται δίκοι μαζί.

"Υστερα ή Γετρούδη έβραλε τή μητέρα της να κοιμηθί και τὰ ταχτοποίηση όλα για τήν αφιανή μέρα. Τό ρολόγι μακρού σημαίνει έννιά. "Αμάξια περνούν πηγαίνοντας στο θέατρο, μά ή Γετρούδη δέν προσέχει στον θόρυβο των άμαξιών· αυτή δέν πηγαίνει στο θέατρο.

"Έχει κάτι άλλο να σκεφθί άπόψε. Μέσα στην κλειστή κάμαρα της, έβραλε τή λάμπα στο τραπέζι κοντά στην μηχανή της, άνοιξε ένα ντουλάπι, έβγαλε ένα λευκό φόρεμα και άρχισε να ράβη.

Ειναι ένα φόρεμα νυφικό. "Όχι όμως ξένο... Αυτή τή φορά εινε το δικό της!... Αφού έφρασε τόσα και τόσα φορέματα για τους άλλους, και έντυσε τόσες χαρούμενες άρραβωνιασμένες, τώρα δουλεύει για τον εαυτό της. Κάθε βράδυ, άμα τελειώσει τήν δουλειά της, σαν όλοι πλαγιάσουν, βγάξει το φόρεμά της και με τρεμολιστά χέρια άρχίζει να ράβη... Μόλις άγγίζει αυτό το μεταξωτό ύφασμα, τὰ μάτια της θαμκλώνουν και ή δαχτυλίθρα τρέμει στο δάχτυλό της πόννε μαύρο απ' τὰ ραψίματα...

Τις προάλλες φορήθηκε!.. Νόμιζε πως το εινε λερώσει!... Κάτι εινε σάξει άπάντο στο φόρεμα, μά δέν ειναν παρά μιá στάλα νερό, πιθανόν ένα δάκρυ που έτρεξε από τὰ μάτια της... Πόσο φοβήθηκε!... Αυτόν τον μήνα θά γίνη ό γάμος! "Ο Φρειδερίκος έτσι το θέλησε: να παντρευτούν στα τέλη του Δεκέμβρη... Θέλει ν' άρχισει τον καινούγιο χρόνο μαζί με τήν νευακουλá του σε καινούργιο νοικοκυριό. Και έκείνης έτσι τής; άρέσει. Εινε λογικός πολυ ό Φρειδερίκος, άν και πολυ νέος, άμούστακος άκόμη.

"Η βελόνα σταματῶ, ή νύχτα εινε σκοτεινή, ή λάμπα φέγει λιγώτερο. "Η Γετρούδη σκέπτεται τήν ζωή που σε λίγο θ' άποχωρητήσει, θ' αφήσει τήν κάμαρα αυτή όπου εζησε τόσα χρόνια, όπου μεγάλωσε και όπου ήταν εύτυχισμένη, θ' αφήσει τή γαλάζια ταπεσαρία που κάθε γιρλάντα της κρύβει ένα όνειρό της...

"Άξαφνα άκούει κάτι στον έξωμο δρόμο μιá πόρτα να κλείνει. "Η Γετρούδη ανατρίχιασε. Τής φαίνεται πως αυτή ή πόρτα έκλεισε το παρελθόν της...

Τότε κύταξε το άσπρο φόρεμα που απ' αυτό άνοίγει καινούργιες όριζόντιες για τή ζωή της, σαν νάθελε να βγάλη κανένα μυστικό... γιατί έξερει πως; ένα κομμάτι ύφασμα κλείνει ένα σωρό μυστικά, μυστικά χαράς και λύπης. Ξερεει καλύτερα από κάθε άλλον, όπου τήν ιστορία των φρουστανιών να μαντεύη μιá ζωή...

Κι' αυτό τής συμβαίνει κάθε μέρα...

Κάθε μέρα οι πελάτισές της; πηγαίνουν και τής λένε: «Γρηγόρα Γετρούδη θέλω, ένα άσπρο φόρεμα...» Στην παραγγελία αυτή ή Γετρούδη μαντεύει ένα γάμο, μιá εύτυχία, βλέπει τίς άναμμένες λαμπάδες και ψιθυρίζει μέσα της όταν τελειώνει το φόρεμα: «Νά ζήσετε εύτυχισμένοι».

"Άλλοτε πάλι ένα άμάξι σταματῶ μπροστά στην πόρτα της, μιá νέα γυναίκα άνεβαίνει τήν σκάλα, άφηρημένη με πρόσωπο χαρούμενο. «Γετρούδη, μου χρειάζεται ένα φόρεμα για τον χορό, το θέλω το Σάββατο χωρίς άλλο...» "Ω να νε κομψό; ζεύσεις, εινε για τον χορό τής Κυρίας Ντέ Λιπαό...» "Η Γετρούδη άκούει, ράβοντας το φόρεμα, γελοια μακρύνει, βάλς και θόρυβον...

Σε λιγάκι άλλη πηγαίνει και τής λέει: «Γετρούδη, θέλω ένα φορεματάκι για παιδι, με σκούφια, με δαντέλλες, από τὰ καλλίτερα που έχεις...» Βλέπει τότε τήν εύτυχισμένη μητέρα που σκύβει πάνω απ' τήν κούνια... το πρώτο χαμόγελο του μορού, τὰ πρώτα βήματα...

"Υστερα τής παραγγέλνουν ένα φόρεμα σκούρο. Μαντεύει τότε κάποιον μακρυνό πένθος.

Και ύστερα τής παραγγέλνουν ένα μαύρο φόρεμα, το άναπόφευκτο φόρεμα του θανάτου!...

"Ω φορέματα! πόσες ιστορίες είδατε, και σηνές κάθε μέρα, και πότα φέρνατε το χαμόγελο του μεταξωτού ρούχου και άλλοτε το πένθος με τὰ κρέκια σας;

Και γιναιτό ή Γετρούδη που έξερει όλα αυτά σκύβει πάνω από το νυφικό φόρεμά της και ρωτῶ τήν ιστορία της από τὰ μυστικά του μέλλοντός της, άν ή καινούργια ζωή που θ' άρχιση θά τής φέρη χαράς ή λύπης, και άν δέν θά λυπηθί για τίς περα-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τό ρολόγι του Νεύτωνος

Κάποτε στο οπουδαστήριό του ο Νεύτων ήταν βυθισμένος σε βαθύτατες σκέψεις. Ξαφνικά μπήκε ή υπηρέτριά του με μιá κατσαρόλα με νερό κ' ένα αυγό φρέσκο.

—Θά σάς έτοιμάσω το πρόγευμά σας κύριε, τού ειπε. "Ο Νεύτων τής ειπε να τ' άφήση κάτω και να φύγη, γιατί θά έτοιμάζε μόνος του το πρόγευμα μετά τήν έργασία. "Η υπηρέτριά άφήκε τήν κατσαρόλα με τ' αυγό κι' έφυγε λέγοντας:

—Πολυ καλά, μονάχα προσέξτε να μη το βράσετε επάνω από τρία λεπτά.

"Όταν μετά λίγη ώρα ή υπηρέτριά ξαναγύρισε για να πάρη τήν κατσαρόλα, ειπε τον κύριο της να κρατῶ στο χέρι το αυγό και να παρακολουθεί ο' αυτό τή ώρα, ένφω το ρολόγι τ' εβραζε μέσα στην κατσαρόλα, δπου τότε ρίξει νομίζοντας πως έσφιξε τὸ αυγό.

καλλιτέρα εύχή

Κάποτε ο γνωστότατος άγγλος συγγραφέας οξερ Ουόλτερ Σκωτ ειχε βγη περίπατο με κάποιον φίλο του. Περιπατώντας βρέθηκαν μπρός ο' ένα φράχτη που τους εμπόδιζε τή συνέχεια του περιπάτου. Ένας χωριατάκος που ετυχε εκεί έπροθυμοποιήθη να τους άνοίξη τήν πόρτα του φράχτη. "Όταν περνούσαν από κοντά του ο Ουόλτερ Σκωτ ήδέλθηκε να τόν φιλοδώρηση, αλλά μὴν έχοντας φιλά άναγκάσθη να τού δώρη μιá λίρα.

—Πάρε, τού λέγει, αυτή τή λίρα, κρῆτισε τὸ μισό και δὶς μου πίσω τῆλλα μισά.

"Αλλά ο χωριατάκος, που δέν ειχε να τού δώρη τὰ ρεστα άπάντησε κανονιας μιá βαθιά υπόκλιση:

—Ευχενόμαστε, ειδη να ζήσετε ως που να σάς επιστρέψω τὰ ρεστα.

Da capo

"Ο Φίλιππος ο Ε' πηγαίνοντας στη Μαδρίτη για να στεφθῆ στα 1700, πέρασε από κάποιον Ισπανικό χωριστάκι, δπου ο δήμαρχος άντι να έκφωνήσῃ τόν καθιερωμένο λόγο, τού άπήγγειλε ένα άτισοχέδιο ποιημά του.

"Ο βασιλεύς εύχριστιμένως άντι να τόν άντιφωνήσῃ έχειροκρότησε και φώναξε ένθουσιασμένος.

—Da capo (να επαναληθῆ).

"Ο δήμαρχος ήπίκουσε. "Όταν τελείωσε δέκα χροσά λουδοβικεια.

Τότε ο δήμαρχος ένθουσιασμένος κι' αυτός με τή σειρά τον άνταπέδωξε εις τόν βασιλέα το πειράγμα φωνάζοντας:

—Da capo!

"Ο Φίλιππος έγέλασε για τήν έξυπνάδα του και έδιπλασίασε το ποσόν τής άμοιβής.

Τα ειχε ξαναδιαβάσει

"Ο Μάρκ Τουαίν ήπείσῃ μιá Κορλακὴ κατά τήν λειτουργία τήν πολυλογία ενός Ιεροκήρυκα, που τού κῆθισε στο ομοχθί. "Όταν τέλος πάντων τελείωσε το κήρυγμα πλοίασε τόν ρήτορα, τόν συνεζήτη και τού ειπε:

— Σερασιώτατε, δια ελατε τὰ κατῆλα ποιδ καλά γιατί τὰ έχω ξαναδιαβάσει λέξη προς λέξη μέσα σε κάποιον βιβλίον που έχω οπιτι μου.

"Ο Ιεροκήρυκας, που ειχε άτισοχεδιάσει το κήρυγμα φορηκιστικε, αλλά έπε,δη ήξαισε με ποιδν ειχε να κῆρη συγκεκρίθηκε και ειπε απλώς:

— Άδύνατον. Τέτοιον βιβλίον δέν ήπαρχει.

— Και διως το έχω, επέμεινε ο Μάρκ Τουαίν.

— Τότε θα σάς παρακαλώσα να μου τὸ στείλετε αύριο το πρωί να το διαβάσω. Είμαι πολυ περιεργος να το ιδώ.

"Ο Μάρκ Τουαίν το ήπισοχέθηκε και τήν άλλη μέρα τού έστειλε ένα...λεζικό, μέσα στο όποιον μορχει να βρη κανεις δλας τὰς λέξεις.

ομένες μέρες, για αυτή τή καμαρούλα που εζησε μέσα τόσα χρόνια εύτυχής και που θά τήν αφήση σε λίγο.

Ρίχνει μιá ματιά γυρω, βλέπει τ' άγαπημένα της έπιπλα και τὰ μάτια της βουρκώνουν...

Jean Madeline

